

De witte Amerikaanse Leghorn en de keuring daarvan

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van de heer R. Schenkel te Muntendam in „Avicultura” no. 15

De heer Schenkel verzocht mijn mening te vernemen over zijn ingezonden stuk over de witte Amerikaanse Leghorns en de keuring daarvan in een vorig nummer van dit blad. Ik moge desgevraagd mijn mening over de door genoemde heer naar voren gebrachte problemen als volgt samenvatten:

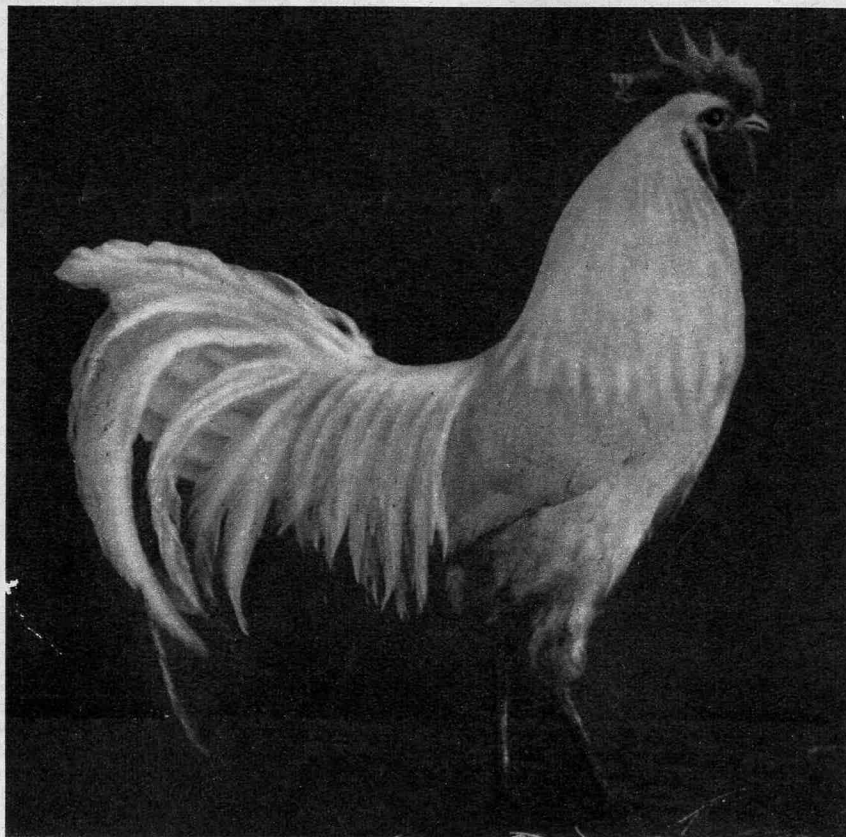
Nu men de Amerikaanse witte Leghorns van de stammen, die Langstaarthaenderbloed voeren, ook buiten Amerika door inteelt heeft verder gefokt, zit de neiging tot te lang zadelbehang, slappe en laag hangende sikfels en te kleine kopversierselen fokzuiver in al die stammen.

Er staan dus twee wegen open, nl. kruising of streng doorgevoerde selectie. Kruising kan zowel kruising met andere witte Leghorns betekenen als kruising met een ander voor dit doel geschikt ras. Het is op voorhand niet zo gemakkelijk te zeggen welke rassen het meest geschikt zijn. Kruising met een zorgvuldig uitgezochte witte bedrijfs-Leghornhaan ligt misschien het meest voor de hand. Er zit nl. in vele dezer dieren Amerikaans wit Leghornbloed van vóór de perioden, dat Langstaartbloed werd ingekruist.

Nadrukkelijk zij opgemerkt, dat de Standaard goed is, doch alleen maar verkeerd wordt geïnterpreteerd door de fokkers en keurmeesters. Het is trouwens moeilijk — zowel voor de keurmeesters als voor de fokkers — om op eigen kracht tegen de verkeerde fokrichting in te gaan. Wil men

iets bereiken, dan moet men de keurmeesters en fokkers, die daarvan willen weggkomen, de nodige morele steun

verlenen. Hiernaar is tot nu toe nimmer ernstig gestreefd. Men heeft zich als het ware laten voortdrijven op

de verkeerde wind. Zelfs in Amerika heeft het langstaartige en langzadelige type vrijwel afgedaan. De Amerikaanse witte Leghorn van dit sporttype heeft daar vrijwel afgedaan, zo berichtte mij een dezer dagen de heer Frank L. Platt, een der grootste Amerikaanse kenners van raspluimvee.

C. S. TH. VAN GINK

Amerikaanse Witte Leghorn-haan, van bijna een halve eeuw terug. Deze oude haan werd door mij in januari 1913 op de tentoonstelling in Boston in de V. St. gefotografeerd. Het dier was ingezonden door Dune Alpin Farms en voerde wel voor 100 % het bloed van de stam, waarin Yokohambloed was gebracht. Toch is het dier, dat reeds enige sporen van deze inkruising toont, zoals de langer doorgegroeide bovenste staartstuurveer en de iets te slappe hoofdsikkels, overigens nog volkomen in overeenstemming met de standaard-eisen. Men doerzag toen het gevaar nog niet. En het zij toegegeven, dat zulks — bij het ontbreken van ieder voorbeeld — ook uiterst moeilijk zou geweest zijn. Wanneer men destijds streng zou hebben vastgehouden aan de standaard-eisen, zo zou de Amerikaanse witte Leghorn nog altijd een zeer populair ras geweest zijn. — v. G.